

creien molts esquerrans europeus sorpresos per la solidaritat dels buròcrates del PRI amb els moviments guerrillers centramericans i la fermesa contra les pressions nord-americanes per aïllar Fidel Castro.

Com d'altres règims d'ideologia confusa, Echevarría, López Portillo i De la Madrid

s'omplien la boca de paraules captivadores mentre perseguïen els indis, mitificaven una identitat mexicana basada en el mestissatge, censuraven el que calia i feien callar els que protestaven per tanta opressió.

Els neoliberals també estan commoguts. Ara resulta que un dels seus alumnes més

brillants, juntament amb Xile, no acaba de digerir tanta modernitat forçada. La por que s'observa en els indígenes del sud, la ràbia dels camperols i la impactant misèria dels megasuburbis del districte federal són una prova que el miracle mexicà ha deixat massa damnificats.

Antoni Castel

El València CF busca el prestigi perdut

Crisi al consell directiu, crisi de triomfs, crisi de lideratge... El club blanc torna a veure-ho negre. És una crònica de J. J. Pérez Benlloch.

Quan, en el seu darrer encontre de la UEFA, el València CF va encaixar set gols davant del Karlsruhe, va aflorar una crisi latent que dia a dia s'aguditzava i afecta tots els seus estaments. Més enllà del trist joc que desplega la plantilla i dels resultats —una traca de fracassos—, el que avui es qüestiona és la reconversió de l'entitat mitjançant fórmules organitzatives que li restauen la moral perduda i planifiquen el seu futur, d'acord amb la sòlida afició que li dona suport i el pressupost econòmic que administra el tercer del futbol espanyol.

Darrere queda el vergonyós descens a Segona Divisió, en la temporada 1985-86, i l'etapa presidida per Artur Tuzón, l'home que va tenir collons per a assumir una entitat debilitada i amb més problemes financers que Banesto. Li va restaurar la moral, el va reintegrar al grup dels grans i va sanear-ne les arques. Acomplerta la missió, la família valencianista li hauria d'haver erigit un monòlit al Mestalla i llicenciar-lo, com va succeir amb Churchill després de guanyar la Segona Guerra Mundial. La seua etapa havia conclòs. Els mèrits indubtables que va acreditar no equivalien a les capacitats adequades per a organitzar i planificar l'expansió del València CF. Quan va tirar la tovallola, el novembre

Paco Roig. Vol ser el nou president de l'entitat valencianista.

passat, ja era massa tard per al seu prestigi, que va deixar ombrejat per un llegat nefast.

Evidències del que hem dit són les lluites intestines al si del consell directiu, la manca de lideratge, el caos gerencial, la improvisació en els fitxatges i decisions, però sobretot, la mancança d'un projecte global i mobilitzador d'uns seguidors desanimats i sobressaltats pel temor d'un nou desastre que pot ocórrer a pesar dels Miljatovic —totalment esfondrat— i altres figures de campanetes.

Corol·lari d'aquestes circumstàncies ha estat l'esclat d'un procés electoral, no per

menys formalitzat més real. Objectiu: despatxar el consell directiu presidit per Melchor Hoyos, cavaller amabilíssim que mai no se les ha vistes més grans. El seu propòsit consisteix a prolongar el mandat fins a juny i esperar la bonança dels gols per a perpetuar-se. A més, compta al seu favor amb les trampes mercantils que li permeten controlar un bon paquet d'accions cautives.

Davant té, en primer lloc, l'afició, el furor de la qual pot obligar-los a eixir corrents de la tribuna d'autoritats, i dues candidatures encapçalades, respectivament, per Paco Roig i Manuel Bordes, dos homes de tarannà i ambició molt diferents. Ambdós proposen so-

lucions similars, però també amb diferències notables. L'equip electoral del primer parla valencià correntment i fa la seua campanya en la llengua del país; promet democratitzar la societat esportiva, atorgant veu i vot als accionistes independentment del nombre d'accions que posseeixen; es compromet a aconseguir títols o a dimitir sense opció a ser reelegit; aposta per convertir el València en l'equip del cap i casal i constitueix, ara per ara, l'alternativa més viable. Esperem que el seu projecte no entropesse amb les marginales jurídiques i els números rojos.

J. J. Pérez Benlloch